

La nova espiritualitat: una credulitat increïble

per Sugel Michelén

Contràriament al que es podria pensar, la nostra no és una generació irreligiosa. Com el moviment d'un pèndol que va d'un extrem a un altre, la postmodernitat ha deixat enrere l'escepticisme característic del racionalisme de la Il·lustració, per abraçar una nova espiritualitat que no és més que un retrocés a l'animisme i el gnosticisme.

Havent patit el desencant de la modernitat i la seva èmfasi en el mètode científic com l'únic mitjà objectiu d'obtenir coneixement, l'home postmodern ha bolcat la seva nostàlgia per la transcendència cap a una gamma molt variada de mercaderia religiosa.

Com bé assenyala José María Martínez: "La cultura moderna ha produït un gran buit espiritual i aquest buit no sempre queda vacant, sovint és ocupat per les creences més irracionals." De la mateixa manera que "el racionalisme modern contribuir a minar les creences religioses - diu Antonio Cruz -, la postmodernitat representa un retorn ingenu a la bruixeria medieval. De l'escepticisme radical s'ha passat a la credulitat més increïble".

D'aquí l'auge de l'astrologia, l'ocultisme, l'esoterisme barat, del Feng Shui, del Ioga o de les tècniques de regressió del Dr Brian Weiss, per citar alguns.

Per descomptat, enmig de tot aquest sincretisme religiós, no podia quedar-se fora la figura del nostre Senyor Jesucrist. Però aquest no és el Crist dels evangelis, sinó el Crist modelat (o més aviat, remodelat) per ments fantasioses com les de Dan Brown en el Codi Da Vinci, un Crist "descobert" en un sens fi de documents que suposadament l'església s'havia encarregat d'ocultar.

Lamentablement moltes persones s'empassen gustoses aquest ham, perquè els resulta més còmode enfrontar-se amb el Crist de Dan Brown, o amb tants altres que han estat "retocats" al llarg de la història, que amb el Crist de la Bíblia que ens crida al penediment i a creure completament en Ell com el Fill de Déu encarnat que va venir a morir en una creu pels nostres pecats.

La ment postmoderna, com un vaixell a la deriva, navega sense rumb en l'oceà de la relativitat i la subjectivitat, quedant a mercè de l'onatge enmig d'aquesta tempesta de fantasies i risc d'estavellar-se al penya-segat de la realitat. Raó sobrada tenia Chesterton quan va dir que el problema dels incrèduls no és que no creuen en res, sinó que són capaços de creure qualsevol cosa.

Article publicat al blog de l'autor Sugel Michelén, ["Todo Pensamiento Cautivo"](#)